

individualistického idealismu zmocnil se Bedřicha Václavka v 8. čísle *Tvorby*, kde odpovídá na článek „ellenův“ doslovně takto: „Nepovažuji za prospěšné pro výsledek diskuse, že se v ní objevují anonymové. Jestliže něco kritizuje někdo, o němž nevím, kdo je, a mluví-li tak všeobecně jako „ellen“, nevím, mám-li jeho vývody vůbec číst, protože nevím, má-li vůbec právo kritizovat.“ (!!!) „Kromě toho je dnes potřeba mluvit nejen jasně, ale i tváří v tvář...“ (!!) Bedřichu Václavku, nepsal jste snad ten článek pro Sever a Východ? Je na pováženou, poznáváte-li oprávněnost kritického projevu podle jména autora, a neuvěřitelně překvapující je, když patosem Arne Nováka kážete o potřebě mluvit „tváří v tvář“. Když nám např. Viktor Dyk vytkl v odpovědi na náš útok, že je podepsán jakousi „neznámou šifrou“, tak jsme to chápali, když však komunista přichází diskutovat s takovými argumenty, pak ovšem z té diskuse nemůže nic dobrého vzejít. Takhle dívat se může jen měšťácký idylik, který vůbec nevidí zostření třídního boje, postupující fašizaci státního aparátu, který pranic neví o existenčních potížích některých jednotlivců, pracujících v revolučním hnutí, který si snad myslí, že si Uljanov dal svůj pseudonym z těchže důvodů jako Krasoslav Chmelenský, který pro své neujasnění se začíná dopouštět idealistických hrubostí, proti nimž nutno ostře protestovat.

Vylíčil jsem (v 2. čísle *ReDu*), s jakými potížemi se Honzlovi v Brně pracuje. Nyní však nutno přihlédnout naopak, jak dalece Honzl plní úlohu, k níž byl do Brna povolán. Po čtyřech měsících je možno již tuto otázku s jakousi jistotou zodpovědět. Přihlédněme nejprve k otázce repertoáru. Snad nemůže být ve všem činěn za něj odpovědným, neboť jistě byly již mnohé závazky uzavřeny, když přišel. Než na druhé straně se s volbou repertoáru ve svých projevech v Divadelním listě ztotožňuje. Zejména však možno posuzovat po repertoární stránce to, co Honzl sám režíruje. A tu nutno říci, že Honzl ustoupil více, než bylo za dané situace nutno. I obecnost i divadelní činitelé od něho čekali počiny radikálnější, byli připraveni, že je „budou musit snést“, nevzpomínáme-li ani oné menší části veřejnosti, která se na ně těšila. Jonsonův *Volpone* (nehledě k tomu, že tito předshakespearovští dramatikové patřili k „objevům“ Hilarovým asi před 7 lety) byl konečně pro Brno ještě počinem. Ale Achard, to již byla divadelně nechutně udělaná limonáda, nad níž Čapkův *Loupežník* ještě vynikal! A Pagnolova *Abeceda* úspěchu je hra se sprostě měšťáckou morálkou, která ani tvárně s moderní divadelností nemá co dělat. To byly dosud Honzlovy premiéry! O ostatním repertoáru nemluví, neboť až na nějaké Shakespearovo *Zkrocení zlé ženy* je to s ním ještě mnohem horší. Podobně je tomu s Honzlovou režii. V Lišáko-